

[Hagen Hagenen]

sådanne indgreb alene bør benyttes, hvor efterforskningsforhold gør det påkrævet, og at isolation aldrig må udstrækkes ud over, hvad der er strengt nødvendigt for efterforskningen, men i øvrigt også med understregning af, at fuld isolation ikke er absolut – og ej heller bør være det – så har jeg forståelse for, at indførelse af en tidsbegrænsning for isolation kan give anledning til overvejelser, måske også til betænkelighed.

Det må være op til domstolene, der har ansvaret for isolation – og siden 1978-ordningen har haft det – nøje at følge sagerne, så isolation ikke udstrækkes over den tid, der er absolut nødvendig. Det er tilfredsstillende, at man i første omgang vil indføre en begrænsning i tid for så vidt angår isolationen, at man yderligere vil have begrundelse for denne, at man styrker forsvarerens stilling, og at der gives den isolerede en videre adgang til ved mundtlig behandling af kæremål at ytre sig i disse sager. Der er menneskerets-hensyn at tage såvel til den isolerede, sigtede, som til alle andre, der ønsker og har krav på, at sagerne opklares.

Jeg vil gerne føje til, at der kan være grund til at undersøge nærmere, i hvilket omfang man kan gøre brug af delvis isolation eller andre forhold, der ikke så stærkt griber ind over for den sigtede varetægts-fængslede. Jeg vil godt sige i den forbindelse, at der er et særligt forhold at tage til unge lovovertrædere, navnlig dem, der overtræder lovgivningen for første gang. Selv om det er groft, så bør man søge frem til en ordning, der betyder, at varetægtsfængsling og isolation af ganske unge, navnlig dem under 18 år, ikke sker ved anbringelse i de almindelige arresthuse, men at man søger dels ved surrogater, dels ved særlig institutionsanbringelse at få dem draget væk fra et mere almindeligt kriminelt miljø.

Også hvad angår det sidste område, varetægtsfængslingen, foreligger der en betænkning. Jeg finder, at det er med rette, ministeren har fremsat lovforslaget, selv om dette kun er tiltrådt af et mindretal i strafferetsplejeudvalget.

Den grovere vold, også volden over for vores politi og vold over for sagesløse personer, gør ændrede bestemmelser påkrævet, efter at højesteret ved sin kendelse i marts i år har fastslået, at den nuværende retshåndhævelsesbestemmelse i retsplejeloven ikke

giver hjemmel for fængsling i disse sager. Både den foreslåede uskadeliggørelsesarrest og retshåndhævelsesarresten anser jeg for påkrævede.

Jeg rejste i januar i år et spørgsmål til justitsministeren. Jeg spurgte om, hvad han ville gøre med baggrund i de voldsomme begivenheder, der fandt sted omkring nytår, og hvor adskillige politifolk blev skadet. Jeg er derfor glad for og siger tak for, at ministeren både har sørget for at få en udredning af disse forhold og nu har fremsat forslaget om en ændring.

Jeg har måske nok en vis betænkelighed ved, at det er udformet på den måde, det er, at man har draget straffelovens § 119 direkte ind i lovbestemmelsen. Jeg havde gerne set – men det er måske min mindre kyndighed, der gør det – at man kunne have nøjedes med en henvisning til de særlige voldsbestemmelser i straffeloven. Der er grund til at beskytte sagesløse, der er grund til at beskytte dem, der skal beskytte os – det er vores ordensmagt – i udførelsen af deres gerning, og jeg synes, det er naturligt, at man tager disse forhold op til alvorlig overvejelse. Jeg tror i øvrigt, at det er på en sådan måde, at politifolk – det er mit indtryk – ønsker en beskyttelse af samme art som den, andre borgere skal have, når de udsættes for vold.

Det er helt givet, at de høringssvar, der er kommet frem her lige for nylig, skal gennemgås grundigt, og at vi i øvrigt under en udvalgsbehandling meget nøje skal se tingene igennem. Men jeg håber og tror på, at vi ved en indsats kan nå frem til et positivt resultat på alle fire områder, således at vores retsbeskyttelse, vores retssikkerhed, herhjemme derved bedres.

Bjørn Elmquist (V):

Først om justitsministerens forslag om at ændre påtalekompetencen, så det i en række sager lægges fra statsadvokaten over til politimesteren. Det er for at undgå dobbeltadministration, det er for at forenkle sagsgangen, og det er for at få en hurtigere behandling, hedder det i bemærkningerne. Dette forslag kan vi fra venstres side tilslutte os.

Der er et hensyn at tage til sigtede, naturligvis, et hensyn til, at man i videst muligt omfang får så ensartede afgørelser og praksis fra anklagemyndighedens side som muligt.